

turer, og der er saa at sige aldrig noget død af dem, som han har haat under Kur og Behandling. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at det vilde være et stort Held for vedkommende Egn, om denne Mand kunde faae Lov til at tage under Kur alle de Kreaturer, som blive ham betroede, men det har han ikke Lov til nu. Manden har det ikke nødvendigt, det er ikke derfor, han søger Tilladelsen, men det er af Kjærlighed og Interesse for Sagen. Han er en meget velhavende Gaardmand. Forresten ligger han meget syg for Tiden, hvilket vistnok er paa Grund af, at han har sat sine Kræfter til for Andres Ve og Vel. Det er blevet sagt af den ærede Indenrigsminister, at han hverken kan eller vil udrette Noget for den Sag, saa vi kunne jo ikke vente Noget fra den Side. Jeg vil blot tillade mig at ønske, ikke alene for denne Mand, men ogsaa for de Andre, som ønske det Samme som han, at de engang i Tiden maa faae Leilighed til at faae deres Ønske opfyldt. Jeg kan slutte mig til den Udtalelse, der kom fra den ærede Ordfører, at, kunne vi ikke faae det af denne Indenrigsministers Haand, saa tage vi med Glæde imod det af en anden Ministers Haand.

D. Christensen: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, er det nærmest foranlediget af en Udtalelse, som er fremkommet i Andragendet Nr. 4. Der staar i dette Andragendes 4de Stykke: Naar en Godsæier, Gaardmand eller Husmand besidder større eller mindre Arealer udenfor det Sogn, hvori han bor, da er han for dette Areal's Vedkommende fritagen for Snekastning. Dette er jo i fuldkommen Overensstemmelse med Højesteretsdommen, ligesom ogsaa med Viborg Overretsdom, og den høitærede Indenrigsminister har heller ikke modsagt, at vore Autoriteter, som ogsaa naturligt er, for Tiden hylde den samme Fortolkning af Snekastningslovgivningen. Det er imidlertid dog ikke Alle, som gjøre det. Jeg er naturligvis meget glad ved, at dette Forhold er kommet frem, eftersom Tilstanden allerede tidligere har været meget trykkende for de Kommuner, som have store Skopstrækninger, og nu er det jo blevet meget værre, da de ofte ikke faae nogen Assistance fra disses Ciere med Hensyn til Snekastningen. Naar det nu imidlertid hedder i dette Andragende, at, naar en Godsæier, Gaardmand eller Husmand besidder større eller mindre Arealer udenfor det Sogn, hvori han bor, da er han for dette Areal's Vedkommende fritagen for Snekastning, saa er det mig velbekjendt, at dette kun gjælder for Godsæierne's Vedkommende. Disse blive virkelig fri for Snekastningen, naar de besidde ubebyggede Arealer i en anden Kommune; men det er jo ikke vort Princip, at Højesteretsdommene kun skulle gjælde for Godsæierne alene, men derimod ikke for dem, der staa derunder; det er vor Mening,

at Eligt skal gjælde lige ned til de laveste Klasser i Samfundet. Jeg staaar just med en Skrivelse i min Haand, dateret den 16de Marts 1880, fra Politimesteren i Bregentved-Giælsfeldt, udfærdiget efter Ordre fra Amtmanden for Sørg Amt, og for at der ikke skal indløbe nogen Misforstaaelse for det høie Thing, som jeg ønsker skal se denne Sag saa klart som muligt, skal jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæse denne, da den er meget kort, uden at jeg dog skal nævne den Mand, som det dreier sig om: Skrivelsen lyder saaledes: „Gaardmand N. N., som har indgivet Besværing over, at der er paalagt ham Snekastningsarbejde baade i Freslev og Terslev Sogne, bedes underrettet om, at Amtsraadet har resolvert, at, naar det i hver Kommune han paalagte Snekastningsarbejde ikke oversiger det i Regulativet af 5te December 1859 fastsatte Forhold til hans Hartkorn i vedkommende Kommune, fandtes han ikke at have Tyde til at klage herover. Denne Skrivelse bedes udleveret N. N.“ Af denne Skrivelse vil det høie Thing se, at for Gaardmænd gjælder ikke den omtalte Dom, ialtsald ikke ifølge Amtsraadets Resolution. Jeg har heller ikke hørt Andet, og jeg tror, jeg kan sige med Bestemthed, at det derved har sit Forblivende, at der ikke er sket Forandringer i den bestaaende Tilstand, ifølge hvilken denne Gaardmand er bleven forpligtet at yde Snekastningsarbejde i begge Sogne. Han bor i det ene og besidder 5 Edr. Hartkorn i det andet. Jeg har ment, at det var nyttigt at faae dette lille Træk frem for Folkethinget, for at det ved senere Leiligheder kunde tage det i Betragtning. Det er jo klart, at, saaledes som Lovene nu engang ere, og saaledes som Højesteretsdommene ere, maa de fuldt ud respekteres, men det forekommer mig haardt nok for en Gaardmand, der bor i en Kommune, hvor der er en Godsæier, at se denne blive behandlet paa en slikt modfat Maade og at skulle finde sig derti. Dette har jeg ikke villet undlade at fremkomme med for det høie Thing, for at det kan vide, hvorledes Højesteretsdomme trænge igjennem her i Danmark.

Rettelser.

Sp. 2245, S. 25 f. o.: „ham“, læs: „Byfogden“.

— 2245, S. 12 f. n.: „være“, læs: „ikke være“.